

Μια πρόταση από το πουθενά

Ηταν περασμένες δέκα το βράδυ, όταν κτύπησε το κουδούνι στο σπίτι της Μαρίας. Ξαφνιάστηκε μια και δεν περίμενε κανέναν. Έφτασε μέχρι την πόρτα να ρωτήσει ποιος είναι.

«Εγώ είμαι Μαρία, ο φαρμακοποιός».

Του άνοιξε αμέσως.

«Βρε, βρε, βρε, πώς από δω;» του κάνει χαμογελαστά και με σκέρτσο.

Το σοβαρό ύφος που φόραγε ο φαρμακοποιός στο πρόσωπό του την έκανε να αφήσει τα χαμόγελα. «Για να είναι αυτός εδώ τέτοια ώρα, κάτι πολύ σοβαρό έγινε», σκέφτηκε.

- Συνέβη κάτι;
- Θέλω να μιλήσουμε.
- Να μιλήσουμε για τι πράγμα; τι έγινε;
- Μαρία, θέλω ειλικρίνεια από σένα. Μπορώ να την έχω;
- Απεχθάνομαι το ψέμα, το ξέρεις πολύ καλά.
- Ωραία! Ξέρω ότι ο γιος μου έρχεται και σε επισκέπτεται.
- Ο γιος σου αν θυμάσαι, πρωτοήρθε εδώ μαζί σου πριν ένα, δύο χρόνια. Τι είναι αυτό που με ρωτάς τώρα; Μη ξεχνάς ότι εσύ ο ίδιος μου τον έδωσες άγουρο αγόρι να στον κάνω άντρα. Έκανα κάτι στραβά;
- Όχι, βέβαια, και σε ευχαριστώ κιόλας, παρά να πάει να πέσει σε τίποτα άλλες τις οποίες δεν ξέρω καν. Αλλά ξέρω ότι και τώρα ακόμα μετά από δύο χρόνια έρχεται ακόμα σπίτι σου.
- Πολύ μιλάει αυτό το παιδί.
- Δεν μου το 'πε αυτός. Τον έχω δει με τα μάτια μου να μπαίνει εδώ, και μου το έχουν πει και κάποιοι φίλοι.
- Αχ, αυτοί οι καλοθελητές φίλοι... τι τους κόφτει;
- Δεν μου τόπαν από κακή πρόθεση, μου τόπαν σαν φίλοι που είμαστε, για να ξέρω τι κάνει ο γιος μου.
- Μάλιστα! Οι καλοθελητές. Εν πάση περιπτώσει. Και τώρα τι ακριβώς συμβαίνει;
- Έρχεται ακόμα σε σένα, έτσι δεν είναι;
- Θέλεις να το σταματήσω αυτό;
- Όχι, δεν είναι αυτό το οποίο νομίζεις, σου έχω εμπιστοσύνη. Κάπου πρέπει να πάει κι αυτός, αφού ακόμα δεν έχει καταφέρει να κάνει μια σταθερή σχέση με κοπέλα.
- Α! πάλι καλά που το βλέπεις έτσι.

Κοίτα να δεις τι του έχω πει πάρα πολλές φορές, όταν τον έχω εδώ. «Σε μένα θα έρχεσαι όσο δεν έχεις βρει κοπέλα. Μόλις τη βρεις θα σου κόψω τα πόδια, αν ξαναπεράσεις από το σπίτι μου».

Του έχω κάνει σαφές ότι εγώ είμαι μια προσωρινή λύση στον αντρισμό του. Του έχω δώσει να καταλάβει ότι εμένα δεν μπορεί να με βλέπει σαν μια παντοτινή γκόμενα. Φαντάζομαι να συμφωνείς και εσύ, ότι δεν τον δεσμεύω με τα κάλλη μου, όσα μου έχουν απομείνει.

- Μη το λες αυτό, είσαι μια πολύ θελκτική γυναίκα, τουλάχιστον εγώ έτσι σε βλέπω.
- Εντάξει τα έχω τα χρονάκια μου, μη τα παραλές.
- Τι χρονάκια μου λες, εγώ είμαι μεγαλύτερος από σένα.

- Πόσο μεγαλύτερος πια! Εγώ είμαι σαράντα χρονών εσύ σαράντα πέντε, σαράντα έξη αν θυμάμαι καλά. Κοντά είμαστε.
- Σαράντα οκτώ.
- Δεν μου είπες όμως, έχεις καμία αντίρρηση με αυτά που του είπα σχετικά με μένα και με μια πιο μόνιμη σχέση του με κάποια κοπέλα της ηλικίας του;
- Όχι, βέβαια, πολύ καλά του είπες, αλλά τώρα θέλω να μου κάνεις μια μεγάλη χάρη.
- Τι ακριβώς;
- Θέλω να βρεις έναν τρόπο να τον ξεκόψεις για πάντα. Καιρός να βρει μια κοπέλα και να μη στηρίζεται πάνω σου.
- Έγινε κάτι;
- Όχι, τίποτα δεν έγινε, αλλά αυτό θέλω να μου κάνεις σαν χάρη... σε παρακαλώ.
- Το λόγο...μπορώ να τον μάθω;

Όπως κάθονταν αντικριστά στον καναπέ, σκύβει απότομα προς το μέρος της, κλείνει στα δυο του χέρια το πρόσωπό της και κολλάει το στόμα του στα χείλη της σε ένα βαθύ φιλή.

Η Μαρία σαστισμένη δεν έκανε καμία κίνηση να το αποφύγει· απλά δεν το περίμενε· την έπιασε στον ύπνο.

- Αυτός είναι ο λόγος, της λέει, και αποτραβιέται πάλι στη θέση του.
- Η Μαρία έχει μείνει άναυδη και τον κοιτάει καλά-καλά. Δεν μπορεί να φανταστεί πώς ένα παθιασμένο φιλή μπορεί να θεωρείται λόγος σε αυτό το οποίο τον ρώτησε.
- Τι έκανες τώρα; Γιατί δεν καταλαβαίνω τίποτα;
 - Αυτός ήταν ο λόγος που μου ζήτησε να μάθεις.
 - Αυτό ήταν φιλή το οποίο δεν το περίμενα, αλλά λόγος δεν ήταν.
 - Μου αρέσεις, αυτός τουλάχιστον είναι ένας λόγος;
 - Α, χα, χα! τώρα μάλιστα!

Αυτό ήταν λοιπόν; Ε, να είσαι σίγουρος ότι αυτό δεν περίμενα να συμβεί ποτέ. Με ξεπερνά η φαντασία σου. Ναι, τώρα αρχίζω να βλέπω και εγώ τον λόγο, εντάξει... κατανοητό είναι τώρα.

- Τι κατάλαβες;
- Σε καταλαβαίνω απόλυτα. Είναι ο κλασικός τρόπος με τον οποίο σκέφτονται όλοι οι άντρες, άρα γιατί εσύ να είσαι η εξαίρεση;

Σηκώνεται από τον καναπέ, ανοίγει τα χέρια της προς το ταβάνι και λέει: «Α, ρε άντρες όπου της γης, μεγάλες μου αγάπες, γι' αυτό σας λατρεύω πάντα. Είστε τελικά πολύ προβλέψιμοι, αν και παραδέχομαι ότι με μπερδέψες στην αρχή. Βλέπεις είναι και η τόσα χρόνια φιλία την οποία έχουμε μεταξύ μας, και δεν πήγε το μυαλό μου σε κάτι τέτοιο».

»Εντάξει, σε καταλαβαίνω σαν πατέρα που είσαι ότι δεν αντέχεις στην ιδέα, τη μια μέρα να έρχεσαι εσύ και την επόμενη ο γιος σου· να κοιμάστε με την ίδια γυναίκα στην ουσία».

- Τι λες Μαρία! Δεν κατάλαβες τελικά.
- Κατάλαβα πολύ καλά, θέλεις να αναπτύξουμε ερωτικές σχέσεις και δεν αντέχεις στην ιδέα να έχω σχέσεις και με τον γιο σου. Εντάξει... κατανοητό. Η Μαρία κόβει βόλτες στο σαλόνι γύρω από τον καναπέ στον οποίο κάθονταν.
- Μαρία δεν είναι αυτό που σκέφτηκες!

- Θα με τρελάνεις μωρέ; τι σημαίνουν όλα αυτά που μου λες και έκανες μόλις πριν από λίγο;
- Μαρία, θέλω να σταματήσεις να κάνεις αυτή τη δουλειά που κάνεις τώρα, γιατί σε θέλω δικιά μου και μόνο δικιά μου.

Πρέπει να πέρασαν πολλές στιγμές αμηχανίας, Το μυαλό της έχει μπλοκάρει. Με αργές κινήσεις κάθεται ξανά στη θέση της και τον κοιτάει άφωνη.

Όταν αποφασίζει να μιλήσει του λέει, «έχεις μεγάλη σύγχυση μέσα στο μυαλό σου. Εγώ κάνω το αρχαιότερο επάγγελμα του κόσμου. Κοιμάμαι με άντρες για να τους προσφέρω λίγες στιγμές αγάπης και έρωτα. Οι άντρες μου είναι λίγοι, και οι καλύτεροι που θα μπορούσα να έχω. Τους διαλέγω, δεν με διαλέγουν. Με όλους έχω αναπτύξει τέτοιες σχέσεις τις οποίες εσείς οι παντρεμένοι δεν έχετε ζήσει ούτε στο ελάχιστο. Τιμώ τη δουλειά μου και τους συντρόφους μου της μιας νύχτας. Ίσως να μην καταλαβαίνεις τι ακριβώς σου λέω τώρα, γιατί ποτέ δεν σε είχα ερωτικό μου σύντροφο. Γι' αυτό σε δικαιολογώ, ότι αυτά τα οποία μου λες είναι εκτός πραγματικότητας. Στην ουσία δεν ξέρεις τι λες. Αυτό το οποίο μου ζητάς να κάνω δεν μπορείς να μου το ζητάς, γιατί δεν μπορείς να μου δώσεις τέτοια εντολή. Εσύ κοιτάς τη δουλειά σου και εγώ τη δική μου.

Που βρίσκεις τέτοιο δικαίωμα και μου κάνεις τέτοια πρόταση; Σου έχω δώσει ποτέ τέτοιο δικαίωμα;

- Όχι, δεν μου έχεις δώσει τέτοιο δικαίωμα, αλλά το παίρνω μόνος μου και σου κάνω μια πρόταση. Δεν πάω να σου επιβάλλω τίποτα. Σε θέλω δικιά μου για πάντα, πού βλέπεις το κακό;
- Είσαι τρελός; Είσαι με τα καλά σου άνθρωπέ μου; Ήρθα εγώ ποτέ στο μαγαζί σου να σου πω τι πρέπει να κάνεις; Πώς μπορείς να είσαι τόσο αγενής;
- Σου κάνω μια πρόταση, σκέψου την τουλάχιστον.
- Δεν έχω να σκεφτώ τίποτα ρε τσόγλανε· με τον γιο σου θα διακόψω, στο υπόσχομαι, αλλά αυτά όσα μου είπες μη τα ξανασκεφτείς κακομοίρη μου, γιατί θα σου βγάλω τα μάτια με τα νύχια μου. Άντε να χαθείς από δω, και σηκώνεται πάλι όλο νεύρα από τον καναπέ.
- Μα, Μαρία μου, δεν σε πρόσβαλα, γιατί το παίρνεις έτσι;
- Με πρόσβαλες, ρε αλήτη... έρχεσαι να κάνεις κουμάντο στη ζωή μου, έτσι απρόσκλητος. Να πας να κάνεις κουμάντο στη γυναίκα σου.

Στην αρχή νόμισα ότι απλά ήθελες να με πηδήξεις και εσύ, και ήθελες να μη κάνω συγκρίσεις ανάμεσα σε σένα και στον γιο σου, ο οποίος θα με πήδαγε την επόμενη μέρα, πράγμα το οποίο θα το καταλάβαινα, αλλά εσύ το παρατράβηξες... το πήγες εντελώς αλλού.

Ποιος σου είπε, ρε μαλάκα, ότι ψάχνω νταβατζή;

Και ποιος είσαι εσύ, ρε, που μπορείς να καλύψεις τα έσοδα που έχω από όλους τους άλλους άντρες; με τι λεφτά;

Μήπως νομίζεις ότι με ένα κουλούρι μπορείς να συντηρείς και γυναίκα και γκόμενα; Έξω από το σπίτι μου, ρε αλήτη! και να μη σε ξαναδώ στα μάτια μου. Έξω από το σπίτι μου!

Στα μάτια της μέσα έχουν χωρέσει όλα τα νεφικά ενός χειμωνιάτικου ουρανού. Δεν θα μείνουν για πολύ εκεί μέσα, θα γίνουν σύντομα μια δυνατή καταιγίδα η οποία θα πέσει πάνω του.

- Μα, Μαρία μου, δεν είναι αυτή η πρόθεσή μου, άφησε με να σου εξηγήσω...

- Έξω, ρε κοπρίτη, από το σπίτι μου... τώρα!
- Μα ηρέμησε... θέλω να σου μιλήσω... σου έδωσα να καταλάβεις λάθος... εντάξει εγώ φταίω...
- Έξωωωω!... τώρα, ρε απαίσιε, τύπε... είπα έξωωωω!

Ακολούθησε ένα δυνατό κτύπημα στην πόρτα που θα μπορούσε να ξεκολλήσει την κάσα της και ο φαρμακοποιός βρέθηκε σπρωχτός έξω από το σπίτι της, νιώθοντας ξεφτιλισμένος να κοιτά χαμένος την κλειστή πόρτα πίσω του.